Risale-i Nur ile mübareze etmeyiniz

Onun (Risale-i Nur'ların) hedefi dünya değil. Herkes ona muhtaçtır.

Eğer bu taharrilerde bazı vazifedar memurların itiraz ettikleri gibi derseniz ki, "Sen ve bir iki risalen rejime ve usûlümüze muhalif gidiyorsunuz."

Elcevap: Evvelen, bu yeni usûlünüzün, münzevîlerin çilehanelerine girmeye hiçbir hakkı yoktur.

Saniyen: Bir şeyi reddetmek ayrıdır, kalben kabul etmemek ayrıdır ve amel etmemek bütün bütün ayrıdır. Ehl-i hükûmet ele bakar, kalbe bakmaz. İdare ve âsâyişe ilişmeyen şiddetli muhalifler, her hükûmette bulunur. Hattâ, Hazret-i Ömer'in (ra) taht-ı hâkimiyetindeki Hıristiyanlara kanun-u şeriatı ve Kur'ân'ı inkâr ettikleri halde ilişilmiyordu. Hürriyet-i fikir ve serbestiyet-i vicdan düsturu ile, Risale-i Nur'un bir kısım şakirtleri, idareye dokunmamak şartıyla rejim ve usûlünüzü ilmen kabul etmezse ve muhalif amel etse, hattâ rejimin sahibine adâvet etse, onlara kanunen ilişilmez. Risaleler ise, o gibi risalelere mahrem demişiz, neşrini men etmişiz. Hattâ bu defa bu hadiseye sebebiyet veren risale, Kastamonu'da sekiz sene zarfında bir veya iki defa bir tek nüsha birisi bana getirdi. Aynı günde kaybettirdik. Şimdi siz onu zorla teşhir ediyorsunuz ve iştihar da etti.

Malûmdur ki, bir mektupta kusur olsa, yalnız o kusurlu kelimeler sansür edilir, mütebâkisine izin verilir. Eskişehir Mahkemesinde dört ay tetkikat neticesinde, yüz Nur Risaleleri'nde medar-ı tenkit yalnız on beş kelime bulmaları ve şimdi dört yüz sayfalı Zülfikar'ın yalnız iki sayfasında irsiyet ve tesettür âyetlerinin otuz sene evvel yazılmış tefsiri bulunması ve şimdiki kanun-u medenîye uygun gelmemesi kat'î ispat eder ki, onun hedefi dünya değil. Herkes ona muhtaçtır. O dört yüz sayfalık herkese menfaatli Zülfikar iki sayfa için müsadere edilmez. O iki sayfa çıkarılsın, o mecmuamız bize iade edilsin; ve onun iadesi hakkımızdır.

Eğer dinsizliği bir nevi siyaset zannedip, bu hadisede bazılarının dedikleri gibi derseniz, "Bu risalelerinle medeniyetimizi, keyfimizi bozuyorsun;" ben de derim: "Dinsiz bir millet yaşayamaz" dünyaca bir umumî düsturdur. Ve bilhassa küfr-ü mutlak olsa Cehennemden daha ziyade elîm bir azabı dünyada dahi verdiğini, Risale-i Nur'dan Gençlik Rehberi gayet kat'î bir surette ispat etmiş. O risale ise, şimdi resmen tab edildi.

Bir Müslüman el-iyâzü billâh, eğer irtidat etse, küfr-ü mutlaka düşer; bir derece yaşatan küfr-ü meşkûkte kalmaz. Ecnebi dinsizleri gibi de olmaz. Ve lezzet-i hayat noktasında, mâzi ve müstakbeli olmayan hayvandan yüz derece aşağı düşer. Çünkü, geçmiş ve gelecek mevcudatın ölümleri ve ebedî müfarakatları, onun dalâleti cihetiyle, onun kalbine mütemadiyen hadsiz firakları ve elemleri yağdırıyor. Eğer iman gelse, kalbe girse, birden o hadsiz dostlar diriliyorlar. "Biz ölmemişiz, mahvolmamışız" lisan-ı halleriyle diyerek, o Cehennemî hâlet, Cennet lezzetine çevrilir.

Madem hakikat budur. Size ihtar ediyorum: Kur'ân'a dayanan Risale-i Nur ile mübareze etmeyiniz. O mağlûp olmaz, bu memlekete yazık olur. HAŞİYE O başka yere gider, yine tenvir eder. Hem eğer başımdaki saçlarım adedince başlarım bulunsa, her gün biri kesilse, hakikat-i Kur'âniyeye feda olan bu başı zındıkaya ve küfr-ü mutlaka eğmem ve bu hizmet-i imaniye ve Nuriyeden vazgeçmem ve geçemem...

Şuâlar, s. 307-308

HAŞİYE: Dört defa mübareze zamanında gelen dehşetli zelzeleler, Yazık olur hükmünü ispat ettiler.

LÛGATÇE:
Mübareze: Çatışma.
Münzevî: İnzivaya çekilen.
İştihar: Tanınma.
İrsiyet: Veraset.
İrtidat: Dinden çıkma.
Müfarakat: Ayrılık.